

— Дрехи имамъ, но дрехи за вжглища не давамъ. Пари да има, вижъ, срещу тѣхъ ще се нареди.

Като чулъ това, пжтникътъ, чийто животъ билъ по-милъ отъ всичко друго, извадилъ парче злато и го подалъ. Богатиятъ селянинъ въ мигъ сграбчилъ парчето злато, свалилъ едно отъ палтата си и го подхвърлилъ на измръзналия пжтникъ. Той взелъ палтото и продължилъ пжтя си.

— Фиу... ф. ф. фиу-уууу!.. завилъ като старъ вълкъ изъ полето вѣтърътъ, па изсипалъ въ лицето имъ купъ сухи листа, заледени отъ студа. Тръпки студени ги побили. А селото било още много далеко. Богатиятъ пжтникъ, който билъ по-добре облѣченъ, тръгналъ напредъ и оставилъ посрѣдъ пжтя приятеля си. А последниятъ намѣрилъ всрѣдъ полето единъ голѣмъ храстъ, закрилъ се задъ него и запалилъ шепата вжглища. Затоплилъ добре измръзналото си тѣло и сладко починалъ. Щомъ усѣтилъ нови сили и бодростъ, той скочилъ и продължилъ пжтя си безъ умора. Когато наближилъ селото си, гледа и на очитѣ си не вѣрва: насрѣдъ пжтя, падналъ отъ умора и студъ, лежи неговиятъ приятелъ. Въ ржката си стискалъ парчето злато, опрѣно до сърдцето му. Той се смилилъ надъ него, навелъ се и, като видѣлъ, че още е живъ, вдигналъ го и съ мжка го домъкналъ до дома си.

На сутринта, когато се усѣтилъ здравъ и бодъръ, той повикалъ при себе си милостивия селянинъ, подалъ му парчето злато съ думитѣ:

— На, вземи това, ти спаси живота ми и, знай, още злато те чака!

— Не желая, братко, злато, — отговорилъ бедниятъ селянинъ. Въ моята кжща и безъ злато има радостъ и щастие. Ето моето богатство — и посочилъ на купчината здрави и хубави дечица, които, обкржили татка си, го милвали и се радвали на подарѣцитѣ, които имъ бѣ донесълъ. На тоя свѣтъ се живѣе по-добре съ трудъ, честенъ трудъ, и човѣщина и съ такива, хей, — рекълъ и помилвалъ децата си.

Отъ тоя день богатиятъ закупилъ съ многото си злато зимнина за беднитѣ, и заживѣло сърдцето му въ миръ и почивка. И трудътъ, казватъ, за него станалъ радостъ.

М. Деяновъ.

МОМА И ОВЧАРИ

Тръгна презъ гора, горица,
малка мома хубавица,
ала, пжтя не видѣла,
сбъркала го, окъснѣла.
Издѣзоха три овчари,
три овчари, шилигари:
— Що си ми сама, самичка,
като зиме горска птичка?

— Пжтя сбъркахъ, ой, овчари,
ой, овчари, шилигари...
Отъ гора ме изведете,
до дома ме изпатете,
ще ви даря, ой, дружина,
съ тънка риза отъ коприна,
че се роди, Боже чедо,
ой, Коледо, мой Коледо!...

И. Стубелъ